

ÁTVÁLTOZÁSOK

1.

Kiszellőztetem szívemből a verset
éjfél után.

Ajtót nyitok hóra, szélre.

Tombolva pattognak a bútorok:
eleven erdők.

Küszöbömön:

hegyek és ősrengetegek.

A csillag-veritékes-homlokú tél
a küszöbömön.

És a bútorok, a valaha-erdők,
a halottnak vélt fák:

ünnepelnek. Dühöng bennük a szél.

Önfeledt kiáltozásuk felveri a csendet.

Sírnak, lobognak

néma bútoraink.

Csaknem szétfeszítik a fémes
pántokat, majdhogy feldőlják
a szobát örömlükben.

Fel kell hogy ébresszelek ma éjszaka:
mondd, érted-e te ezt, érted-e?!

2.

Csak jön elnyújtott testtel puhán, lépked
a magasban, az árnyékok sűrű viaszába nyomódik
talpa, csak jön és csupa macska lesz az udvar,
amint átmegy a horizonton, a kőkerítés fekete
gerincén. Csak jön. De honnan jön a macska? Milyen
világból?

Fenn a madarak gyönyörű tűzvész-éneke virágzik,
lenn a bogarak arasznyi mozdulata remeg.

Mi és ők. Együtt. Összezárva. Évszakokra nyíló
udvarok omló tűzfalai között. Csupán határtalan
pusztulásunk rokon. De honnan jön a macska?
Kifakulunk, mint agyonmosott ingek. Lábunkhoz
esnek a madarak és hajnalonként ránkfehéredik
az állatok csontváza anélkül, hogy megérthetnének
őket. Csak jön a kerítésen át, elnyújtott testtel
lépked a magasban. Csak jön. Jön. De honnan?

3.

Falak síkjával sarokba
zárt legyet néz a pók:
mozdulatlanok.

Nézem, figyelem a pókot.
A pók a legyet.
Egy lázas szemet

Mézfehér hálója csenddel,
homállal tele.

Minden jeltelen.

érzek magamon, egy forró,
tüzes tekintetet
minduntalan.